

WEBLOG

Hoe haal je de krant zonder anus?

donderdag 7 februari 2008 15:02

Over de anus schrijf je niet. Dat is een van de ongeschreven regels in de journalistiek.

Maar ik moet. Dat zit zo.

Gisteren hield ik een lezing op een symposium. Nu even een zijpad – zo kan ik die anus zo lang mogelijk voor me uitschuiven. Vroeger keek ik als een huis op tegen lezingen. Je stond maar een beetje voor aap achter zo'n kathedr terwyl je je tekst van een paar velletjes papier oplas. Zelfs als die tekst goed was – tja, schrijven kan ik nu eenmaal – bleef het toch een rare vertoning.

Weg met de computer!

Tegenwoordig is alles anders. Ik heb ooit eens een coverstory in het weekblad Elsevier gemaakt met als titel 'Weg met de computer' of zo. Ik vrees dat ik daar toch niet helemaal meer achter kan staan. Ja, ja, ik weet al wat u nu denkt, maar voorlopig acht ik het nog goed mogelijk dat ik gelijk krijg in mijn scepsis ten aanzien van klimaatverandering door de mens.

Maar PowerPoint is natuurlijk de mooiste uitvinding sinds de broodsnijmachine. Je hoeft niet meer achter die kathedr te staan, je kunt een beetje rondlopen, je kunt je publiek aankijken en je praat spontaner, natuurlijker: de grote lijn van je verhaal staat achter je op een scherm en je komt heus wel waar je wezen moet. Lang leve de computer!

Communicatie

Het was een bijeenkomst waar allerlei patiëntengroepen bijeen kwamen om over communicatie te praten. Aan mij was gevraagd om het perspectief van de journalist te belichten. Ik heb een paar boeken geschreven waarvoor ik met tal van patiëntengroepen heb gepraat dus heb daar wel een oordeel over.

Tussen twee volgende haakjes (ik wil die anus zo lang mogelijk uitstellen): ik ben een groot fan van patiëntengroepen. Ze geven een patiënt zelfvertrouwen, hij ziet dat hij niet alleen is en gezamenlijk kunnen patiënten met hun ervaringsdeskundigheid de gezondheidszorg en zelfs de medische wetenschap veranderen. Patient Power!

Sexy

Maar goed, op een gegeven moment geef ik een inkijkje in het hoofd van de journalist (mijn hoofd dus) en vertel dat sommige ziekten meer sexy zijn dan andere. Een nieuwe ziekte (aids, Ebola) is sexy. Een ziekte waar het de goede kant opgaat, is sexier dan een ziekte waarin niks verandert. Sommige organen (de hersenen) zijn sexier dan andere.

Enfin, ik sluit dat gedeelte af met als voorbeeld dat het zeer moeilijk is om over ziekten als longkanker, darmproblemen of urineverlies te schrijven. Wat dat laatste betreft, wordt u ook zo gillend gek van al die commercials over urineverlies? Daar zouden politici eens tegen moeten optreden, in plaats van tegen circusdieren of buitenverwarming op caféterrassen!

Mond vol tanden

Staat er opeens een man in de zaal op en zegt: en ik dan, meneer Rozendaal?

Hij bleek lid (of voorzitter of zo) te zijn van een vereniging van mensen zonder anus.

Ik met mijn mond vol tanden. Ik ben een groot liefhebber van de bips, vooral de vrouwelijke bips, maar ik heb een grote schaamte ten aanzien van de anus (ik durf ook geen enkel ander synoniem daarvoor in de mond te nemen).

Anomalie

Wat moet je als journalist in hemelsnaam met mensen zonder anus? Ik heb laf geantwoord dat het niet geheel onmogelijk is dat mensen zonder anus ook aandacht voor hun situatie kunnen krijgen, maar dan moet er wel een kapstok zijn om zo'n verhaal aan op te hangen (een nieuw geneesmiddel of de vondst van het gen dat deze anomalie veroorzaakt).

Enfin, na afloop van mijn verhaal moest ik snel weg omdat ik mijn collega Rik wilde zien die in de Rode Hoed zijn liefde voor Obama zou belijden (hij deed het fantastisch, Rik for president! zou mijn bumpersticker zijn), dus ik hoopte laf dat ik de man zonder anus kon ontlopen.

Vlak voordat ik de bijeenkomst ontvluchtte, vroeg hij me echter om mijn visitekaartje en beloofde zo snel mogelijk contact op te nemen.

Mozes. Hoe moet ik dat in hemelsnaam doen? Ik hoor het gelach al op de redactievergadering wanneer ik zo'n verhaal aankondig.